

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είπε από ένδοξη οικογένεια: νά τον μπλέξετε με τους τυράννους. Είνε δημοτικός; νά τον κάνετε μισήτο. Είνε πλούσιος; ν' εξαστεί με τον πλούτο του μεγάλη έπισημοσύνη; νά κατορθώσετε ώστε νά δημοφιλής ή περιουσία του. Επί τέλος έχει ένδοξο παρελθόν; νά τον αναγάσετε νά τό ντροπισθή. Μ' ένα λόγο νά τον κατεβάσετε τόσο ώστε άμα μιά φορά αποδειχθόν οι ανομοιότητες του νά μπορεί νά βαδίση προς τό ίξιοσημα, όμν μόνο χωρίς νά προκαλέσει αυτό έξαγγελία του όγλου, άλλα ναίει νά μη βγάλη σπ' αυτόν.

“Ο Διάς άκουσε άκίνητος. Τά όφρα μάγουλά του είχαν άναίρει. — “Ε, καλά, άποτελειώσε ό κληρικός, ένας τέτοιος θάνατος θά είναι φοιχτο παράδειγμα και για τους άλλους και θά είναι και συγχρόνως για σας ή πιο όφραία έκδικισις... Και άν μπορούσατε νά τον έπιτύχετε έτσι, τότε πραγματικός θ' άξίζατε τον τίτλο του Δικαστού...”

Τότε ο Ίσαανός γόνισης, πήρε τό χέρι του Κοττερέλ και τό έφερε στα χείλη του.

— “Ω, εύχαριστώ, είτε με μιά βαθειά φωνή, εύχαριστώ, πανερώτατε!... Γιατί σας έμάντεφα... ό άνθρωπος αυτός βρίσκεται στη Φλόρα, δέν είν' έτσι... τί λέω; είνε στην Τουρραίνή ίσως! και τον μισείτε και σεις... και σας έννοηλει... και θέλετε ν' απαλλαγθή απ' αυτόν... Πολύ καλά. Δώστε μου τό όνομα του και σας όραζόμαι ότι τό κεφάλι του θά πέση άπλωο στο ίξιοσημα...Θά πέση όπως θέλετε έσείς, πανερώτατε, θά πέση έκρημετισμένο, στιγμιτισμένο, ντροπισμένο.

“Ο Κοττερέλ τράβηξε τό χέρι του και άρχισε νά γέλα.

— “Στ' άλήθεια, κνίσε Διέγε Διάς, είτε, ή φαντασία σας πέρνει πολύ εύκολα φτιά και μου φαίνεται πολύ τολημω νά δίνετε σημασία στις υποθέσεις μου και νά τις θεωρήσει ως γεγονότα. Έλεσα άπλοσίτατα νά σας δείξω ή διαφορά που υπάρχει μεταξύ του δικονόμου και του Δικαστού της; Ίσαας ‘Εξέτασε’ς; όλα σας είπα είταν μιά υπόθεση και τίποτε παραπάνω, σας τό ξαναλέω.

“Ο δόν Διάς έπαιφερε μερικές λέξεις ζητήοντας συγνώμη, άλλα στο προσώπο μου ζωγραφίζότανε ένα καταχθόνιο γέλιο. “Ο Ίσαανός είχε πιά σσηματίσει βεβαιότητα πως ό υποθέσεις του κληρικού είταν αυτή ή ίδια ή πραγματιστική.

— Και τώρα, είτε ο Κοττερέλ, σας άφήνω. Πρέπει νά επιστρέφω στην μητρόπολη πριν τελειώσει ή λειτουργία για νά μη γίνή άντελήθη ή άποια μου.

— Πρέπει να περμένω εδώ την πανερώτητά σας.”

— Δέ βλέπω γιατί. Διαθέσετε όπως θέλετε την ημέρα σας και ξαναγορίστε εδώ τά μεσάνυχτα, όποτε θέλω νά σας μιλήσω σχετισώς με όσα είπαμε. Υγιάνετε, δόν Διάς.

— Παρακαλώ, πανερώτατε, μιά λέξη άκόμη...

— Μιλήστε.

— “Άν πετύχω στο έργο που θά μου εμπιστευθήτε, ποιά θά είνε κατόπιν ή άφορή μου;”

“Ο Γιεζόν Κοττερέλ που είχε κατέβη κυλάει μερικές σβαλες της καταπακτής, τις ξαναφέρθηκε πάλι άφρά και είτε μ' έπισημότητα:

— “Εξείσαστε βαθειά την καρδιά σας, δόν Διάς της Ουερέης; κνίστε σ' αυτή νά βρθή ποιά είναι ή πιο θετική σας έπιθυμία... και όσοιδήποτε κ' άν είνε, σας δίνω τό λόγο μου, ότι θά πραγματιστοποιήη.

Οι δύο άντρες αντίλλαζαν από ένα διαλεραστικό βλέμμα. Είχαν συνεννοηθεί.

— Και πάλι σας εύχαριστώ, πανερώτατε! Ξανάτε ο δόν Διάς κίνουνα; μιá βαθειά υποκλιση.

“Ο κληρικός έγινε άφαντος, τό καθότιο ξαναπλήρη τη θέση του και ο δόν Διάς χώνοντας τό καπέλλο του ως ταυτία, έβήκε απένδοντας από τό σπίτι του Κορνία.

Καθώς έμπαίνε, στο σκαλοπάτι του ξενοδοχείου του «Μπρονύτινιο Τέντρεμ» ο Ίσαανός άντελήθη τον μικρό Τζιλ νά ζουβεντιάζη μπρος στο σταυλό μ' ένα νέο ευπατριδί, καθώς φανόταν από τό έξωτερικό ύλο.

“Ο Τζιλ του διηγόταν τό πρώιο περιστατικό και καθώς μιλούσε άνοιγε τό στόμα του τεραστίο κ' έκανε διάφορες χειρονομίες, ένα συγχρόνως έφρχε γύρω του περιόρβα τά βλέμματα του.

“Ο νέος στον οποίο απευθύνονταν άκουγε τίς μισές ζουβέντες του μόνο, γιατί ή πρόσχη του είταν τραβηγμένη μέσο στο σταυλό, όπου κοιτούσε με θαυμασμό τό άλογο του Διάς, τό Σατανά.

“Ο δόν Διέγος προχώρησε προς τά έκει. Βλέποντάς τον ο μικρός Τζιλ έκανε φτερά και χάνηκε, ο ευπατριδής όμως με τό καπέλλο στο χέρι και με χαμόγελο στα χείλη, τον έπληρσισε και, αφού έχαιρέτησε μ' εξαιρετική ενγένεια, τού είτε.

— Συγγώμη, ίπποτα. Τό άλογο αυτό, καθώς μου έλεγε προηγουμένος ο μικρός, είναι δικό σας. Μ' όλον που αυτός ο διαβολάκος λείει πως είναι έν' άλογο του διαβόλου, έν τούτοις έγω θά ήθελα πολύ νά τ' άγοράσω, άν, εννοείται, είστε διατεθειμένος τό πούλησετε.

“Ακούγοντας τη φωνή του νέου ευπατριδή ο δόν Διάς άναγκάστηκε, μιá μόλις άντίκρουσε και τη μορφή του έκανε πίσω άναπηδώντας.

— “Εσείς! Σας βρήκα τελοσιάντων! έφώναξε τραυλίζοντας. “Ο ευπατριδής κοιτάζε δεξιά, άριστερα, έστρεψε πίσω του, χώνοντας νά βρής τό προσώπο στο οποίο μορούσαν ν' απευθύνονται αυτές οι λέξεις. “Όταν δέν είδε κανένα και κατάλαβε ότι προς αυτόν απευθύνοντο, έρότησε έκρηκτως:

— Πώς; τί είπατε!...

“Ο Ίσαανός με την φαιογομία του άνω κάτω από την ταράχη, στεκόταν άκίνητος, σάν ζωοφρμένος στη γή, και έστρεψε με τη ματία του τό προσώπο του νέου. Έξείνος πάλι, αφού μιá στιγμή πέριεμε άδίκως νά τού άσηση ο δόν Διάς έξηγήσει, τού ξαναείτε:

— Φαίνεται πως τό αντίκρισμα μου σας ξαναφάνει θλιβρός; άναμνήσεις. Έγω όμως όμολογώ ότι, άν κ' εξέτασα καλά τη μνήμη μου, δε σας θυμολύω...

“Ο Διέγος Διάς έστάθωσε τά χείρα του.

— Θέλετε νά με περιτρίξετε, δόν Δέλιε, είτε; ή μόλις τρία χρόνια έφτασαν για νά με κάνουν άγνωστο και στο μεγαλύτερο έχρό μου.

“Ο ευπατριδής έκοιτάζε ψηλά, σά νά ζητούσε από τά σύννεφα νά τού έξηγήσουν τό μυστήριο αυτό και ψιθύρισε:

— Τι διάβολο σημαίνει αυτός ο γροίχος;

“Επειτα έπρόσθεσε με δυνατή και σταθερή φωνή:

— Με συγχωρείτε, κνίσε, δέν σας ξερω καθόλου για τό λόγο ότι άπλοσίτατα σας βλέπει σήμερα για πρώτη φορά. Ούτε είμαι ο μεγαλύτερος έχθρός σας γιατί στο διάστημα των πέντε λεπτών που σας γνωρίζω δε μου δώκατε καμιά άφορή νά σας μίσση και όσο για τόνομα Λέλιος με τό όποιο μ' αποκαλείτε, ποτέ δέν είταν δικό μου.

“Ο δόν Διάς γέλασε σαρκαστικά:

— “Ω, τό ξερω πως δέν είταν τό πραγματικό σας όνομα, μιá δε μπορείτε ν' άνηθήτε πως έτσι λεγόσαστε στην Ίσπανία;

— Στην Ίσπανία; Ποτέ δέν έπασα εκεί...

— “Άλήθεια! και ή Δολόρα... ή Δολόρα! φώναζε ο δόν Διάς άνάβοντας.

— “Η Δολόρα; τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ο ευπατριδής μ' άυπομονησία.

— Τό όνομα αυτό δε σας θυμίζει τίποτε;

— “Ίσως, ναί... Μου θυμίζει μιá γρηά ‘Ανδαλουζιανή ζουεύτρα που πέθανε πέσοι στο Παρισί... Και ύστερα;

“Εδώ ή πεποιθήση τού δόν Διάς άρχισε νά κλονίζεται.

Και όμως, ο κορυφός και ζιμής αυτός ίπποτής που είταν μόλις τριάντα χρόνων και χαμογελοίσε τώρα μπροστά του, είχε άκόριφός τά ίδια όφραία κ' εξγένεια χαρακτηριστικά με τον άντεράστη του, τό Λέλιο.

— Νά είνε τάχα ο Λέλιος;... ψιθύρισε άρχίζοντας νά τά κνίη.

— “Ε, όχι, όχι, κνίσε φορός όχι! Δέν είμ' ο Λέλιος; φώναζε ο άλλος που μιá γελούσε και μιá θύμωνε. Είμαι ο υποκόμης Φλορεστάν ντε Μορλαίν, Γάλλος ευπατριδής. Ίερίσαστε άσφαλώς θύμα κάποιας παραδόσης όμοιότητας.

— “Ναί! εννοήθηκε ο Διάς παράδοσης όμοιότης.

“Ο υποκόμης τον έκοιτάζε από πάνω ως κάτω γιατί άντελήθη στην ζουβέντα του κάποια δόση εικόνας.

— Αμφιβάλλετε για όσα λέω; ρώτησε περιόρβα.

“Όχι! άπάντησε ο δόν Διάς.

Και πραγματισώς δέν άμφιβάλε, είχε πεισθή πιά. Είχε προσέξει καλλίτερα κ' άντελήθη ότι ύπρχε κάποια άσημασία, άλλα πάντως έπιστάθη διαφορά μεταξύ τού Λέλιου και τού Γάλλου ευπατριδού.

“Η διαφορά αυτή είταν στους τρόπους. Οι τρόποι τού Λέλιου ήταν ενγενείς και φανερόνταν άνθρωπο σταθερό, έννο οι κινήσεις του νέου ήσαν άζύγιαστες κ' έροδιδαν κάποια παραποδοσία.

“Ο Διάς έβλεπε τό χέρι του στο μέτωπό του.

— Συγχωρήστε, κνίσε υποκόμης, για την παραξήγηση, είτε. Κι' άν εδωραστείστε, άς μιλήσουμε για τίποτ' άλλο.

— Δόξα σοι ο Θεός, άπάντησε ο ντε Μορλαίν άναπαύοντας την πρόσχη άμεριμνήσια του. “Άς ξαναθύμουμε στην πρότασή μου.

— Ποιά;

— Σας είχα πωκαλέσει νά μου πούλησετε τ' άλογο σας. Ήρθε με τόσο όρμηό απ' τό Παρισί, ώστε τό δικό μου, μόλις έφτασα στην Τουρραίνή, πρό μισής ώρας δηλαδή, έλεσε κάτω ψόφιο...

— Διάβολε, τότε πρέπει να είστε πολύ μισατικός.

— Μά την πίστη μου, όχι... άλλα μου άρέσει να τρέχω, αυτό είναι όλο και μ' όλο που έχω να δώσω ένα γράμμα...

— Στο δικητήριό έδώ ίσως...τόν διακοψε ο δόν Διάς παρανοούμενος από τά κατασκακίωτά του ένστικτα.

— Δέν έχω τόσο ύψηλές σχέσεις; άλλως στον ιδιοκτητή τού ξενοδοχείου αυτού...

— “Α!

— Και θαδιώω ότι έβγήκε έξω και θά γεματίση στην πόλη όπου είναι κάπου προσκεκλημένος... Είμαι άναγκασμένος νά τον περιμένω...

— Δυσάρεστο έμπόδιο, είτε ο δόν Διάς, προπάντων μάλιστα άν πρόκειται για καμιά υπόθεση ένδιαφέρουσα... (‘Ακολουθεί)